

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มีนักจิตวิทยา นักการศึกษาและนักวิจัยหลายท่านสนใจที่จะพยากรณ์สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของผู้เรียนทั้งในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และมหาวิทยาลัย การพยากรณ์สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแต่เดิมเป็นไปในรูปทฤษฎี กล่าวคือ เห็นว่าสัมฤทธิ์ผลเป็นองค์ประกอบของความรู้ความเข้าใจ เช่น ความถนัดทางภาษาและคำนวณ ความสามารถทางสมองทั่ว ๆ ไป และอื่น ๆ แต่ผลจากการศึกษาวิจัยพบว่า การที่บุคคลมีระดับสติปัญญาเท่ากัน มิได้หมายความว่าจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนเท่ากันด้วย เพราะสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง ลินและแมคเคชี (Lin and McKeachie) ได้ศึกษาและเสนอแนะว่าสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนควรขึ้นอยู่กับทักษะของครู คือความชำนาญในการสอนของครู ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจของนักเรียนกับการจัดประสบการณ์ของครู ความสามารถของนักเรียน นิสัยในการเรียน และตัวแปรอื่น ๆ ทางด้านสังคมและบุคลิกภาพ ฮาวิกเฮิร์สต์ (Havighurst) ได้กล่าวถึงข้อสรุปของ เทอร์แมน (Terman) ว่า ความแตกต่างของสัมฤทธิ์ผลของ

^๑S.B. Khan, "Effective Correlates of Academic Achievement," Journal of Educational Psychology, 1969, 60, p.p.216 - 221.

^๒Yi Guang Lin and William J. McKeachie, "Aptitude, Anxiety, Study Habits and Academic Achievement," Journal of Counseling Psychology, 1970, 17, p.p.306 - 310.

^๓Robert J. Havighurst, "Conditions Productive of Superior Children," Studies in Adolescence, (New York: The MacMillan Company, 1963), p.506.

บุคคลที่มีสติปัญญาเท่ากัน ส่วนใหญ่เนื่องมาจากองค์ประกอบที่มีโคเกี่ยวข้องกับสติปัญญา และ แอน โรล (Anne Role) ซึ่งได้ทำการศึกษานักวิทยาศาสตร์ชาวอเมริกัน พบว่าระดับสติปัญญาเป็นตัวทำนายที่เร็วในการทำนายสัมฤทธิ์ผล ดังนั้นจึงมีผู้สนใจศึกษาองค์ประกอบที่มีโคเกี่ยวกับสติปัญญา เพื่อค้นหาว่ามีองค์ประกอบอะไรบ้างที่เกี่ยวข้องกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนเพรสคอตต์ (Prescott) ผู้อำนวยการสถาบันการคนควาเรื่องเด็กของมหาวิทยาลัยเมรี่แลนด์ ได้ทำการศึกษาคนควาเรื่องเด็กต่อเนื่องกันมาเป็นเวลา ๓๐ ปี โดยใช้ความทรงจำวิชา สังคมวิทยา จิตวิทยาและการแพทย์ เพื่อประกอบการวิจัย ผลพอสรุปได้ว่า ตัวการที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนมี ๖ ตัวการคือ

ก. ตัวการทางร่างกาย (Physical Factors) ได้แก่อัตราการเจริญเติบโตทางร่างกาย สุขภาพทางร่างกาย ขอบกพร่องทางกาย ลักษณะท่าทางของร่างกาย เป็นต้น

ข. ตัวการทางคานความรัก (Love Factors) ได้แก่ความสัมพันธ์ของบิดามารดา ความสัมพันธ์ของบิดามารดากับลูก ความสัมพันธ์ระหว่างลูกๆ และความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว เป็นต้น

ค. ตัวการทางคานวัฒนธรรมและการอบรมสั่งสอนทางบ้าน (Culture and Socialization Factors) ได้แก่ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเป็นอยู่ของครอบครัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน การอบรมสั่งสอนทางบ้าน ฐานะทางบ้าน เป็นต้น

๔ Paul H. Dowman, Family Role in Mental Health of School
Mental Health and Achivement, (New York: John Wiley & Sons, Inc.,
1965), p.8

๕ Danial A, Prescott, " A Report of Conference on Child Study,"
Educational Bullatin (Faculty of Education, Chulalongkorn University,
1961).

ง. ตัวการทางความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนวัยเดียวกัน (Peer Group Factors) ได้แก่ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนในวัยเดียวกันทั้งที่บ้านและทางโรงเรียน

จ. ตัวการทางพัฒนาตนเอง (Self - Development Factors) ได้แก่สติปัญญา ความสนใจ ทักษะคตินักเรียนต่อการเรียน เป็นต้น

ฉ. ตัวการทางปรับตัว (Self - Adjustment Factors) ได้แก่วิธีการปรับตัว การแสดงออกทางอารมณ์ เป็นต้น

เพรสคอตต์ (Prescott) กล่าวว่าทั้ง ๖ ตัวการนี้มีความสัมพันธ์กันและมีอิทธิพลทางการเรียนของนักเรียนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

× เมคคอก^b (Madox) เห็นว่าสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถของบุคคลและการทำงานอย่างจริงจังเท่านั้น หากแต่ยังขึ้นอยู่กับวิธีเรียนที่มีประสิทธิภาพด้วย เพราะมักปรากฏเสมอว่า นักเรียนที่มีสติปัญญาสูงหลายคนล้มเหลว หรือทำคะแนนสอบได้คะแนนน้อยกว่าผู้มีสติปัญญา ความถนัดทางการเรียนปานกลางหรือต่ำ สิ่งนี้แหละทำให้ให้นักการศึกษา นักจิตวิทยาทำการวิจัยค้นคว้าหาเหตุผล บราวน์และโฮลต์แมน^c (Brown and Holtzman) เห็นว่าเป็นเพราะผู้ที่มีความถนัดทางการเรียนสูงและปานกลางหรือต่ำมีวิธีเรียน แรงจูงใจในการเรียนและทัศนคติที่มีต่อกิจกรรมทางการเรียนแตกต่างกัน ทั้งสองจึงได้สร้างแบบสำรวจนิสัย และทัศนคติในการเรียน (Survey of Study Habits and Attitudes) และจากการศึกษาวิจัยหลายครั้ง ผลปรากฏว่า แบบสำรวจนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนเป็น

^b Harry Madox, How to Study, (New York: Fawcett Publications Inc., 1963), p.2.

^c William F. Brown and Wayne H. Holtzman, SSHA Manual Survey of Study Habits and Attitudes, (New York: Psychological Corporation, 1967), p.5.

เครื่องมืออย่างหนึ่งที่เป็นประโยชน์ในการพยากรณ์สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน อีลิช (Ehrlich) พบว่านักเรียนที่เรียนดีนั้นจำต้องมีนิสัยในการทำงานคือ ไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดมาก แต่ต้องเป็นคนที่รู้จักวิธีที่จะใช้เวลา กล่าวคือ ผู้ที่จะเรียนได้ก็ต้องรู้จักวิธีเรียนและวิธีทำงานให้ได้ผลดีและมีประสิทธิภาพ โคลและเฟอร์กูสัน (Cole and Ferguson) ได้ศึกษาและวิเคราะห์ที่นิสัยในการเรียนของนิสิตในมหาวิทยาลัยเป็นเวลาหลายปี โดยใช้วิธีสังเกต ผลปรากฏว่านิสัยที่ประสมผลสำเร็จทางการเรียนจะมีนิสัยในการเรียนแตกต่างจากนิสัยที่ไม่ประสมผลสำเร็จทางการเรียน แมวว่าจะมีสติปัญญาเท่ากัน ดังนั้นนิสัยในการเรียนจึงเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน กล่าวในแง่จิตวิทยา^{๑๐} นิสัยเป็นแบบแผนพฤติกรรมที่ได้จากการเรียนรู้ เป็นพฤติกรรมที่เป็นไปโดยอัตโนมัติ ซึ่งทำให้บุคคลสามารถจัดการกับสภาพสิ่งแวดล้อมเฉพาะอย่างได้ง่าย นักเรียนที่มีนิสัยในการเรียนดีเป็นผู้ที่ได้พัฒนาแบบแผนพฤติกรรมซึ่งทำให้เขาสามารถเริ่มต้นและลงมือทำงานที่ได้รับมอบหมายจากครูโดยมีสิ่งรบกวนใจน้อยที่สุดและมีสมาธิมากที่สุด ทำให้บุคคลปฏิบัติกิจวัตรของตนได้ทันที ทุนเวลา เกิดพลังงาน และความคิด คิทเชิน, เฟรดเคอริค และ แมคเอลวี^{๑๑} (Kitchen and Frederick and McElwee) กล่าวว่า นิสัยในการเรียนและเทคนิคในการเรียนไม่ใช่เกิดจากสัญชาตญาณ

^{๑๐}Engene H. Ehrlich, How to Study Better and Get Higher Marks, (New York: Thomas Y. Crowell Company, 1834), p.p.2-3.

^{๑๑}Luella Cole, Jesse Mary Ferguson, Students' Guide to Efficient Study, (New York: Rinehart & Company, 1946), p.1.

^{๑๒}Lyle Tussing, Study and Succeed, (New York: John Wiley & Sons, Inc., 1949), p.29.

^{๑๓}Paul C. Kitchen, Robert W. Frederick and Agnes R. McElwee, A Guide to College Study, (New York: Appleton-Century-Crofts, Inc., 1947), p.10.

หากแต่เป็นสิ่งที่เราต้องฝึกฝน และต้องคอยแก้ไขขัดเกลา และพัฒนาจนถึงจุดสมคูลย์
 ระหว่างงานที่นำไปกับผลงานที่ออกมาที่นำไปใ้จริง เมื่อนิสัยในการเรียนแบบหนึ่งแบบ
ใดเกิดขึ้นกับบุคคลแล้ว นิสัยในการเรียนแบบนั้นจะคงอยู่กับบุคคลตลอดไป นิสัยใน
 การเรียนที่ดีและเหมาะสมที่เราสร้างขึ้นในระหว่างที่เรียนอยู่จะมีคุณค่าและเป็นประโยชน์
 ต่อชีวิตภายหน้าของเรามาก เมคอก^{๑๒} (Madox) เห็นว่า นิสัยในการเรียนจะเกิดขึ้น
 และมีพลังเข้มแข็งขึ้น เพราะสิ่งนั้นนำไปสู่ความพอใจ ความสำเร็จ หรือสามารถแก้
 ปัญหาใด นิสัยในการเรียนเป็นสิ่งที่เราจะปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นได้ การเปลี่ยนแปลง
 สภาพสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนให้ดีขึ้นเป็นพื้นฐานของการปรับปรุงนิสัยในการ
 เรียน^{๑๓} ใ้มีการศึกษาและวิจัย พบว่าการจัดสถานที่เรียนให้เป็นที่ส่วนตัวและสงบเงียบ
 ทำให้มีสมาธิในการเรียน และทำให้เรียนใ้ได้ดียิ่งขึ้น^{๑๔} เมคอก^{๑๕} (Madox) เห็นว่า
 วิธีที่จะช่วยปรับปรุงแก้ไขทักษะหรือนิสัยในการเรียนคือ

๑. ต้องมีสุขภาพจิตที่ดี โดยปรับปรุงแก้ไขสุขภาพทั่ว ๆ ไป
๒. ปรับปรุงแนวทางและวิธีการทำงานโดยมีการวางแผน และแบ่งเวลาเรียน
 และทำงานใหม่ประสิทธิภาพ
๓. ลดความกังวลและความตื้นเต้นประหม่าโดยแก้ปัญหาคความขัดแย้งในใจ
 ของตนเอง

✓ ใ้มีการศึกษายืนยันว่า ครูสามารถสอนและฝึกใ้ให้นักเรียนมีนิสัยในการเรียน

^{๑๒} Madox, op.cit. p.47.

^{๑๓} Tussing, op.cit. p.31.

^{๑๔} Kitchen, Frederick and Agnes, op.cit. p.11.

^{๑๕} Madox, op.cit. p.16.

ได้ และการมีนิสัยในการเรียนที่ดีทำให้สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนดีขึ้นด้วยฮาสลามและบราวน์^{๑๖}
 (Haslam and Brown) ได้ศึกษาพบว่าการสอน "วิธีเรียนที่มีประสิทธิภาพ" ช่วยทำให้นักเรียนมีนิสัยในการเรียนดีขึ้นกว่าเดิม และทำให้นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงขึ้นด้วย ครูจะสร้างนิสัยในการเรียนที่ดีให้นักเรียนได้ จะต้องมีความเข้าใจในเรื่องต่อไปนี้^{๑๗}

วิธีเรียนและวิธีทำงาน

การจัดตารางเวลาเรียน

วิธีจัดสภาพสิ่งแวดล้อมที่จะทำให้การเรียนมีประสิทธิภาพ

การจดงาน การจดโน้ต การทำโน้ต

การเตรียมตัวสอบ

การทอหนังสือ

การตอบคำถามและการขอข้อสอบ

การเขียนรายงาน

การใช้ของสมุด

✓ นอกจากนิสัยในการเรียนที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแล้วบราวน์ และโฮลต์ซแมน
 (Brown and Holtzman) ตั้งสมมุติฐานว่าทัศนคติในการเรียนก็เป็นองค์ประกอบอีก
 อย่างหนึ่งที่น่าจะมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ผลการศึกษาได้สนับสนุนสมมุติฐานดังกล่าว

๑๖

Warren L. Haslam and William F. Brown, "Effectiveness of Study Skill Instruction For High School Sophomore," Journal of Educational Psychology, 59 (1968), 223-226.

^{๑๗} ดวงเดือน พิกาลบุตร, การแนะแนว (พระนคร : โรงพิมพ์มงคลการพิมพ์ ๒๕๐๘) หน้า ๓๖ - ๓๗.

^{๑๘} Brown and Holtzman, op.cit. p. 4

เพราะปรากฏว่า ทักษะในการเรียนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน บราวน์และโฮลต์แมน^{๑๘} (Brown and Holtzman) ได้สรุปผลการศึกษาของ ซิมมอน, แมททิวส์ และโฮเฟอร์ (Symmon, Mathews and Toepfer) ซึ่งพบว่า นักเรียนที่มีสติปัญญาเท่าเทียมกัน แต่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแตกต่างกันเป็นเพราะมีทักษะในการเรียน มีแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกัน คาน^{๒๐} (Khan) ได้ศึกษาและพบว่าทักษะของนักเรียนชายที่มีต่อครูจะมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ส่วนนักเรียนหญิงแทนที่จะเป็นทัศนคติที่มีต่อครู กลับเป็นนิสัยในการเรียน มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน แต่ผลการวิจัยในรอบ ๒๕ ปีที่ผ่านมา แสดงให้เห็นว่าทัศนคติในการเรียนไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน^{๒๑} ดังเช่นการวิจัยของคายคริช (Deidrich, 1966) แจ็คสันและเกตเซล (Jackson and Getzel, 1959) มัลพาสส์ (Malpass, 1953) และจากการศึกษาของ แจ็คสันและลาฮาเดิร์น^{๒๒} (Jackson and Lahaderne) พบว่าทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เพราะนักเรียนมีทัศนคติที่ไม่รุนแรงต่อโรงเรียน บางทีนักเรียนไม่ได้อ่านหรือเกลียดโรงเรียน มีความรู้สึกเฉย ๆ ต่อประสบการณ์ในโรงเรียน นอกจากนั้นสภาพการเรียนการสอนปัจจุบัน นักเรียนต้องทำตามที่ครูกำหนดทุกอย่าง โดยมีพ่อแม่คอยให้ความช่วยเหลือ

^{๑๘}William F. Brown and Wayne H. Holtzman, "A Study Attitude Questionnaire for Predicting Academic Success." The Journal of Educational Psychology, 1955, 46, 75-84.

^{๒๐}Khan, op.cit. p.220.

^{๒๑}Phillip W. Jackson and Henriette M. Lahaderne "Scholastic Success and Attitude Toward School In a Population of Six Graders," Journal of Educational Psychology, 1967, 58, p.p.15-18.

^{๒๒}Ibid.

ครู คอยควบคุมให้เด็กทำงานเสร็จตรงตามเวลา ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติที่มีต่อประสบการณ์ในโรงเรียนกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนซึ่งอาจจะมีอยู่ของสลายตัวลง โคเวลล์ และ เอ็นทวิสเทิล^{๒๓} (Cowell and Entwistle) ศึกษาพบว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว จะมีทัศนคติในการเรียนแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีวิธีการเรียนและทัศนคติในการเรียนดีกว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว แต่สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวและเก็บตัวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ จะเห็นได้ว่า ความเห็นในเรื่องที่ว่าทัศนคติในการเรียนจะมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนหรือไม่ ปรากฏว่า ความเห็นแยกเป็น ๒ ฝ่าย คือ ฝ่ายหนึ่งเห็นว่า ทัศนคติในการเรียนน่าจะมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน แต่อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่า ทัศนคติในการเรียนไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

ผู้วิจัยเชื่อว่า ทัศนคติในการเรียนเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เพราะทัศนคติในการเรียนที่ดีเป็นรากฐานที่สำคัญของการเรียน เป็นแนวทางที่จะทำให้ให้นักเรียนเกิดความตั้งใจ อยากรู้อยากเห็นในวิชาที่ครูสอนและเอาใจใส่ นึกถึงการเรียนอย่างแท้จริง นอกจากนั้นยังทำให้นักเรียนเกิดความพอใจ และรู้สึกว่าการเรียนเป็นของสนุก น่ากระทำ และเมื่อนักเรียนเกิดความพอใจในสิ่งที่เรียนก็ยอมจะขวนขวาย พยายามคนคว้าหาความรู้ เตรียมพร้อมที่จะแก้ไขอุปสรรคต่าง ๆ ให้ผ่านไปด้วยดี เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้

^{๒๓} M.D. Cowell and N.J. Entwistle, "The Relationships Between Personality, Study Attitude and Academic Achievement In a Technical College," The British Journal of Educational Psychology, 1971, 47, p.p. 85 - 89.

✓ การเรียน การสอนจะบรรลุเป้าหมายได้ ต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างครู และนักเรียน แต่ถ้านักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อครู ต่อเป้าหมายทางการศึกษา และ ต่อเพื่อนร่วมห้องแล้ว การเรียนการสอนย่อมดำเนินไปไม่ราบรื่น เพราะนักเรียนจะ ทำตัวเป็นปรปักษ์ต่อครู จะไม่เชื่อฟังครู และไม่ยอมรับฟังคำสั่งสอนของครู ทำให้ นักเรียนไม่สามารถที่จะรับความรู้ไปจากครูได้^{๒๔} ✓

✓ ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา^{๒๕} มีความเห็นว่าเมื่อใดก็ตามที่นักเรียนเกิด ความรู้สึกว่า ครูยอมรับในตัวเขาและเชื่อว่าเขามีความสามารถ เมื่อนั้นนักเรียนยอม พยายามมากขึ้นที่จะให้ความร่วมมือกับครู ที่จะยอมรับความช่วยเหลือหรือคำตักเตือน แนะนำเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้มากขึ้น นักเรียนจะมีความรู้สึกถึงกล่าวไต่กัน ครูและ นักเรียนต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน จากการศึกษาของ นลินี วันชัย^{๒๖} พบว่า ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูและนักเรียนจะเกิดขึ้นได้ ครูต้องมีการติดต่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับนักเรียน ต้องคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์ที่เพื่อนกับนักเรียนซึ่งมีความใกล้ชิดทาง อารมณ์มาก นอกจากนั้นครูจะต้องไม่มีความรู้สึกวาตนอยู่เหนือนักเรียน ต้องไม่ถูกถูก และมีท่าทีซาเย็นกับนักเรียน ผลจากการศึกษานี้สอดคล้องกับของไทเลอร์ (Tyler)^{๒๗} สกล นิลวรรณ^{๒๘} เห็นว่า สัมพันธภาพระหว่างครูและนักเรียนที่ดี ถูกต้องและเหมาะสม

^{๒๔} คร. ธนุ แสงศักดิ์, "ครูดี" วิทยากรย์, ๒:๘๕-๑๐๐, ๒๕๐๕.

^{๒๕} ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา, "ปัญหาของเด็กที่ไม่อยากเรียน" ศูนย์ศึกษา, ๙, ๖๖-๗๐, ๒๕๐๖.

^{๒๖} นลินี วันชัย, "ความคิดของครูและนักเรียนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในอุดมคติระหว่างครูและนักเรียน" วิทยานิพนธ์ ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๙, ๘๖ หน้า.

^{๒๗} "เรื่องเดียวกัน"

^{๒๘} สกล นิลวรรณ "ที่เป็นครู ครูนั้นฉันใจ" ศูนย์ศึกษา ๙, ๑-๔, ๒๕๐๖.

จะช่วยให้ครูและนักเรียนเข้าใจซึ่งกันและกัน ความเห็นอกเห็นใจที่ครูให้แก่ นักเรียน เป็นการสร้างรอยประทับใจที่คงามให้แก่นักเรียน ตลอดจนเป็นการสร้างศรัทธาใน ชีวิตและบุคคล ศรัทธาในความดีงามของคนให้เกิดขึ้นแก่นักเรียน ความเห็นของสกล นาสโนใจ และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ โคนแกน^{๒๘} (Cogan) ซึ่งศึกษาพบว่าความสัมพันธ์แบบอบอุ่น เป็นมิตรระหว่างครูและนักเรียน จะทำให้การเรียนของนักเรียนดีขึ้น และจากการศึกษาเขาสรุปว่ายิ่งครูและนักเรียนมีความสัมพันธ์กันดีเท่าไร นักเรียนจะสามารถพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ให้ถึงขีดสูงสุดได้มากเพียงนั้น * และลักษณะ ความสัมพันธ์ของครูและนักเรียนจะมีอิทธิพลต่อความสนใจในวิชาเรียนของนักเรียน และนักเรียนมีความศรัทธาในตัวครู ความศรัทธาที่นักเรียนให้แก่ครู จะช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนโดยเห็นว่าการเรียนเป็นงานประจำ และกิจกรรม เป็นงานอดิเรก และคิดเสมอว่าไม่มีใครแก่เกินไปที่จะเรียน เพราะการเรียนเป็น กิจกรรมที่ต่อเนื่องไปตลอดชีวิต การมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนนี้ จะทำให้ผลการเรียน ของนักเรียนดีขึ้น

ทัศนคติในการเรียน หรือท่าทีและความรู้สึกที่นักเรียนมีอยู่ต่อการเรียนนั้นย่อม สำคัญกว่าผลลัพธ์ที่นักเรียนได้จากการเรียน^{๒๙} ความรู้สึกและท่าทีนี้ย่อมมีผลมาจกหา นักเรียนมีความคิดเห็นและรู้สึกอย่างไรในตัวครู ครูจึงควรปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อการ เรียนให้แก่ นักเรียน เพื่อให้ นักเรียนมีความทะเยอทะยานในชีวิต และพอใจที่จะ ขวนขวายหาความรู้อยู่เสมอเพื่อให้เป็นคนที่ดีต่อโลกและทันต่อเหตุการณ์

^{๒๘}Morris L. Cogan in Harry Levin, "Studies of Teacher Behavior," The Journal of Experimental Education, 1957, 26, 135 - 139.

^{๒๙}ดร.กมล เกาพิจิตร, วิชาครูมูลฉบับสมบูรณ์ (พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช ๒๕๕๖) หน้า ๑๖.

การวิจัยเอกสารที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในต่างประเทศ

การศึกษาเรื่องนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนเริ่มในอเมริกาอย่างจริงจังใน ค.ศ. ๑๙๕๓ บราวน์และโฮลต์แมน^{๓๑} (Brown and Holtzman) ซึ่งสอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเท็กซัส เป็นผู้ริเริ่มโดยตั้งสมมุติฐานว่าองค์ประกอบเกี่ยวกับนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนน่าจะมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนมากกว่าตัวแปรทางด้านบุคลิกภาพและจิตใจอื่น ๆ ทั้งสองจึงได้สร้างแบบสำรวจนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนขึ้น (The Survey of Study Habits and Attitudes - SSHA) และนำไปทดสอบนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้น ๑๒ ของโรงเรียนมัธยมอออสติน จำนวน ๕๕๕ คน เป็นชาย ๒๒๙ คน หญิง ๒๒๘ คน แล้วนำเอาคะแนนนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนไปหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนซึ่งได้จากคะแนนสอบปลายปี ปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบสำรวจนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชายและหญิงเท่ากับ .๔๘ และ .๕๑ ตามลำดับ

ต่อมาทั้งสองได้ศึกษานิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนของนักเรียนขณะเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษา กับเมื่อย้ายไปเรียนในมหาวิทยาลัยว่าแตกต่างกันหรือไม่^{๓๒} โดยผู้วิจัย ได้ใช้แบบสำรวจนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนนี้

^{๓๑} William F. Brown, and Wayne H. Holtzman, " Use of the Survey of Study Habits and Attitudes for Counseling Students", The Personnel and Guidance Journal, December 1956, 35, 214-217.

^{๓๒} Ibid., p.218.

ใช้ในการวิจัยครั้งก่อน กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตปีที่ ๑ ที่จบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนเอกชน ผลการศึกษาปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนจากแบบสำรวจนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชายและหญิง เมื่อเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษา กับ เมื่อเรียนในมหาวิทยาลัย เท่ากับ .๕๕ และ .๕๐ ตามลำดับ

ค.ศ. ๑๕๕ โอลต์แมน, บราวน์ และ ฟาร์กิวฮาร์^{๓๓} (Holtzman, Brown and Farguhar) ได้ทำการศึกษาและพบว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนกับคะแนนสอบ ๑ ภาคเรียนของนิสิตที่สนใจในความหมายของคะแนนจากการทำแบบสำรวจนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียน จะแตกต่างกันไปจากค่าสหสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างที่ไม่สนใจในคะแนนดังกล่าวอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนของนิสิตที่สนใจ ไปตามคะแนนของตนหลังจากทำแบบสำรวจแล้ว ค่าที่ได้ เท่ากับ .๖๕ และ .๗๑ แต่สำหรับผู้ที่ไม่ติดตามตามคะแนนหรือไม่สนใจในคะแนนที่ได้จากการทำแบบสำรวจ ค่าสหสัมพันธ์ที่ได้ เท่ากับ .๕๓ และ .๕๑ ผู้วิจัยทั้ง ๓ ท่านได้สรุปว่าการพยากรณ์สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนิสิตจะถูกตองยิ่งขึ้นเมื่อนิสิตให้ความสนใจ ติดตามดูคะแนนที่ได้จากการทำแบบสำรวจนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียน

ค.ศ. ๑๕๕๕ บราวน์ และโอลต์แมน^{๓๔} (Brown and Holtzman) ได้ศึกษาว่าแบบสำรวจนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนจะใช้ทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนิสิตได้หรือไม่ ผลปรากฏว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง คะแนนนิสัยในการเรียน กับคะแนนสอบ ๑ ภาคเรียน ของนิสิตชาย และหญิง เท่ากับ .๕๐ และ .๕๒ ตามลำดับ

^{๓๓} William F. Brown, and Wayne H. Holtzman, SSHA Manual Survey of Study Habits and Attitudes, (New York: Psychological Corporation, 1967), p.22.

^{๓๔} William F. Brown, and Wague H. Holtzman, "A Study Attitudes Questionnaire for Predicting Academic Sucess," Journal of Educational Psychology, 1955, 46, 75 - 84.

จากผลการวิจัยดังกล่าว เราสรุปได้ว่า นิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนเป็นสิ่งที่เราวัดได้อย่างตรงไปตรงมา และมีบทบาทสำคัญต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เราสามารถพยากรณ์สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนได้โดยใช้แบบสำรวจนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียน แต่การพยากรณ์จะถูกตองยิ่งขึ้นเมื่อนักเรียนให้ความสนใจ ติดตามดูแลตนเองที่ได้จากการทำแบบสำรวจดังกล่าว

ปี ๑๙๕๗ วิกาวาลลี ^{๓๕} (Vedavalli) ได้ศึกษาพบว่า นิสิตชายมีนิสัยในการเรียนดีกว่านิสิตหญิง นิสิตหญิงที่อยู่ในชนบทจะมีนิสัยในการเรียนดีกว่านิสิตที่อยู่ในเมืองเล็กน้อย ทุกคนทั่วไปจะมีนิสัยในการเรียนดีกว่าทุกคนอื่นๆ และระดับการศึกษาของบิดา ไม่มีอิทธิพลต่อนิสัยในการเรียนของลูก

จากผลการศึกษาของ วิกาวาลลี (Vedavalli) แสดงว่าตัวแปรเกี่ยวกับเพศ ลำดับการเกิด สิ่งแวดล้อมทางบ้าน มีอิทธิพลต่อนิสัยในการเรียน แต่ระดับการศึกษาของบิดา ไม่มีอิทธิพลต่อนิสัยในการเรียนของลูก

ค.ศ. ๑๙๕๗ เอนสเวอริธ ^{๓๖} (Ainsworth) ได้ศึกษาองค์ประกอบบางอย่างเป็นต้นว่า ความสามารถที่จะเข้าใจภาษาอังกฤษ (ภาษาพูด) ความสามารถในการสอนภาษาอังกฤษ สถิติปัญญา นิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียน ว่ามีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนิสิตชาวอาหรับมากน้อยเพียงใด ผลปรากฏว่า คะแนนจากแบบทดสอบสถิติปัญญาของกลุ่มตัวอย่างที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกับต่ำไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และคะแนนจากแบบทดสอบสถิติปัญญา มีความสัมพันธ์กันอย่างไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติ กับคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถในการเข้าใจภาษาอังกฤษ (ภาษาพูด) หรือกับระยะเวลา

^{๓๕} H.C. Vedavalli, "Study Habit of College Students at Tirupati," Psychological Abstracts, August 1958, 32, p.409.

^{๓๖} Laban Linton Ainsworth, "An Exploratory Study of the Academic Achievement of Arab Students," Dissertation Abstract, August 1957, 17, p. I702

ที่ศึกษาในอเมริกา กลุ่มตัวอย่างที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและต่ำมีความสามารถในการเข้าใจภาษาอังกฤษ (ภาษาพูด) ไม่แตกต่างกัน แต่คะแนนจากแบบทดสอบวินิจฉัยการอ่าน (The Diagnostic Reading Test) มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและระยะเวลาที่ศึกษาในอเมริกา แต่ระยะเวลาที่ศึกษาในอเมริกา ไม่มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนหรือนิสัยในการเรียนหรือทัศนคติในการเรียน สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนมีความสัมพันธ์สูงที่สุดกับนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียน

จากผลการวิจัยดังกล่าว เอนสเวิร์ธ (Ainsworth) ได้ชี้ให้เห็นว่า นิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนเมื่อพัฒนาต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนมาก นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสะท้อนให้เห็นว่าในสภาพการเรียน การสอนที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ เราได้สอนให้นักเรียนสร้างนิสัยและทัศนคติที่ดีต่อการเรียนมากน้อยแค่ไหน

ค.ศ. ๑๙๖๐ โปพแฮมและมัวร์^{๓๓)} (Popham and Moore) ได้ศึกษา

พบว่านิสัยในการเรียน ทัศนคติในการเรียน และการปรับตัวทางด้านการศึกษา มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน โดยศึกษากับนิสิตระดับปริญญาตรี จำนวน ๒๔๑ คน ใ้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสำรวจนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียน และแบบทดสอบการปรับตัวทางด้านการศึกษา นำเอาคะแนนการสอบของ ภาควิชาการสอบทางการศึกษาและจิตวิทยาแห่งอเมริกา (The American Council on Education Psychological Examination-ACE) และคะแนนเฉลี่ยในภาคการศึกษา ก่อน มาคิดคำนวณโดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์และค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ ผลปรากฏว่า คะแนนจากแบบสำรวจนิสัยในการเรียน ทัศนคติในการเรียน และคะแนนการปรับตัวทางด้านการศึกษาสัมพันธ์สูงกว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบทั้งสองดังกล่าว กับคะแนน ACE ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ทัศนคติในการเรียน กับคะแนนเฉลี่ย และนิสัยในการเรียน ทัศนคติในการเรียนกับคะแนน ACE แตกต่างกันอย่างมี

^{๓๓)} W. James Popham & Mary R. Moore, "A Validity Check on the Brown-Holtzman Survey of Study Habits and Attitudes and the Borow College Inventory of Academic Adjustment, The Personnel and Guidance Journal, 1960, 3, 552-554.

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แสดงให้เห็นว่าแบบสำรวจทั้งสอง มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิผลทางการเรียนมากกว่าความถนัดทางการเรียน และเป็นที่ยืนยันว่าแบบสำรวจนี้ใช้ได้ในการเรียนและทัศนคติในการเรียน และแบบทดสอบการปรับตัวทางการเรียน ได้วัดคุณลักษณะบางอย่างที่สัมพันธ์กับสัมฤทธิผลทางการเรียน ซึ่งแบบทดสอบความถนัดทางการเรียนคลุมไม่ถึง

ค.ศ. ๑๙๖๑ มอริส^{๓๔} (Morris) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูงจะได้อะเนนนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น ๗ จำนวน ๑๔๔ คน ชั้น ๘ จำนวน ๑๓๐ คน และชั้น ๙ จำนวน ๘๗ คน ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสำรวจนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียน ในครูประจำชั้นประเมินสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ โดยให้คะแนนเป็น A, B, C หรือ D, E และเปลี่ยนคะแนนที่ได้จากแบบสำรวจนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนให้เป็นตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ และหาเกณฑ์ปกติ เปรียบเทียบตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ได้จากแบบสำรวจนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนกับการประเมินค่าของครูเกี่ยวกับสัมฤทธิผลทางการเรียน ผลปรากฏว่านักเรียนที่ครูประเมินให้คะแนน A, B ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ของคะแนนจากแบบสำรวจนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนจะสูงกว่าพวกที่ได้คะแนน D และ E ร้อยละ ๘๗ ของนักเรียนชั้น ๗ ที่ได้คะแนน A-B จะได้อะเนนนิสัยในการเรียน อยู่ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ ๒๕ ขึ้นไป ขณะที่นักเรียนที่ได้คะแนน D และ E มีเพียงร้อยละ ๓๑ เท่านั้น ที่ได้คะแนนอยู่ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ ๒๕ ขึ้นไป ผลของนักเรียนที่เรียนชั้น ๘ และ ๙ ได้ผลคล้าย ๆ กัน

001126

^{๓๔} F.L.Morris, "The Validity of the Brown-Holtzman Survey of Study Habits and Attitudes 1960 Experimental revision for Grades 7 - 12," Unpublished Master's Thesis, Wayne State University, 1961.

ที่เรียนชั้น ๔ และ ๕ ก็คล้ายกับของนักเรียนชั้น ๗ ดังกล่าว

ทัศนคติในการเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียน ค.ศ. ๑๙๖๗ แจ็คสันและลาฮาเดอรั่น^{๓๕}
 (Jackson and Lahaderne) ได้ศึกษาทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนว่าจะมีความ
 สัมพันธ์กับสัมฤทธิผลทางการเรียนหรือไม่ และการประเมินค่าของครูเกี่ยวกับความพอใจของ
 นักเรียนที่มีต่อประสบการณ์ในโรงเรียนถูกต้องตามความเป็นจริงมากน้อยแค่ไหน กลุ่มตัวอย่าง
 เป็นนักเรียนชั้น ๖ จำนวน ๑๙๖ คน เป็นชาย ๑๔๔ คน หญิง ๑๔๘ คน I.Q. โดยเฉลี่ย
 ของนักเรียนซึ่งได้จากการทำแบบทดสอบสติปัญญา (The Kuhlmann - Anderson
 Intelligence Test) เท่ากับ ๑๐๓.๕ ให้ครูที่สอนในชั้น ๖ จำนวน ๑๑ คน ประเมิน
 ดูว่านักเรียนของตนมีความพอใจในประสบการณ์ที่ได้รับจากโรงเรียนหรือไม่ อย่างไร และให้
 กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบ ๒ ชุด คือ แบบทดสอบความคิดเห็นของนักเรียน (The Student
 Opinion Poll II) และแบบสอบถามนักเรียนของมิชิแกน (The Michigan
 Student Questionnaire) สัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนได้จากคะแนนสอบ
 ปลายปี และคะแนนจากการทำแบบทดสอบสัมฤทธิผลทางการเรียนของสแตนฟอร์ด (The
 Stanford Achievement Test) ซึ่งวัดความสามารถทางการอ่าน ศิลปภาษา และ
 คณิตศาสตร์ ผลปรากฏว่านักเรียนมีความพอใจครูน้อยที่สุด ครูประเมินว่านักเรียนพอใจใน
 ประสบการณ์ที่ได้รับจากโรงเรียนมากกว่าที่เป็นจริง และครูมักจะคิดว่าความพอใจของนักเรียน
 ที่มีต่อประสบการณ์ในโรงเรียนมีความสัมพันธ์สูงกับสัมฤทธิผลทางการเรียน ซึ่งความจริงแล้ว
 จากการวิจัยครั้งนี้พบว่าความพอใจของนักเรียนที่มีต่อประสบการณ์ในโรงเรียน หรือทัศนคติของ
 นักเรียนที่มีต่อโรงเรียนและครูผู้สอนไม่มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิผลทางการเรียน

^{๓๕}Phillip W. Jackson, and Henriette M. Lahaderne
 "Scholastic Success and Attitude Toward School In a Population
 of Six Graders." The Journal of Educational Psychology, 1967,
 58, 15-18.

X ค.ศ. ๑๙๖๘ ลาฮาเดอรน (Lahaderne) ศึกษาว่าความสนใจที่นักเรียน
มีต่อการเรียน การเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียนขึ้นอยู่กับทัศนคติที่มีต่อโรงเรียน ระดับสติ
ปัญญาและความสามารถของนักเรียนหรือไม่ ผลการศึกษพบว่า ทัศนคติของนักเรียนไม่
มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับความสนใจในการเรียน การเข้าร่วมในกิจกรรมของ
นักเรียน แต่ความสนใจเข้าร่วมในกิจกรรมของนักเรียนสัมพันธ์กับสติปัญญา และสัมฤทธิผล
ทางการเรียน สรุปได้ว่า ความสนใจเข้าร่วมในกิจกรรมของนักเรียนขึ้นอยู่กับความสามารถ
ทั่ว ๆ ไปของนักเรียนมากกว่าทัศนคติที่มีต่อโรงเรียน

ค.ศ. ๑๙๖๙ กาน (Khan) ศึกษาพบว่าทัศนคติของนักเรียนชายที่มีต่อ
ครูจะมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับสัมฤทธิผลทางการเรียน ส่วนนักเรียนหญิงแทนที่จะ
เป็นทัศนคติที่มีต่อครูกลับเป็นนิสัยในการเรียนที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับสัมฤทธิผล
ทางการเรียน นอกจากนี้เขายังได้สรุปว่า สัมฤทธิผลทางการเรียนของคนเรานอกจาก
จะขึ้นอยู่กับสติปัญญาแล้ว อารมณ์ ความรู้สึก ทัศนคติในการเรียนตลอดจนนิสัยในการเรียน
ก็มีบทบาทสำคัญต่อสัมฤทธิผลทางการเรียนเช่นกัน

ลา เบลล (La Belle) ได้ศึกษาทัศนคติในการเรียนและสัมฤทธิผลทาง
การเรียนของนักเรียน ชั้น ๕ เชื้อชาติอเมริกันเชื้อสาย กับ อเมริกันอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างเป็น
นักเรียนที่กำลังเรียนในโรงเรียนรัฐบาล ในนิวเม็กซิโก จำนวน ๘๘๒ คน

^{๕๐}
Henriette M. Lahaderne, "Attitudinal and Intellectual
Correlates of Attention," The Journal of Educational Psychology,
1968, 59, 320-324

^{๕๑}
S.B. Khan, "Affective Correlates of Academic Achievement"
The Journal of Educational Psychology, 1969, 60, 216-221.

^{๕๒}
Thomas Jeffrey La Belle, "Attitudes and Academic Achievement
Among Male and Female Anglo and Spanish American Fifth Grade Students,"
Dissertation Abstracts International, 1969, 31, p.1624-4

แบ่งกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตัวแปร ๔ อย่างคือ เชื้อชาติ ผลการเรียน อาชีพของพ่อแม่ และเพศ
 ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบ ซีแมนติค (The Semantic Differential Instrument)
 ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า พวกที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงไม่จำเป็นต้องมีทัศนคติทางบวก
 ต่อโรงเรียนมากกว่าพวกที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนอยู่ในระดับกลางและต่ำ และพวก
 อเมริกันเสมอๆกับอเมริกันอังกฤษ มีทัศนคติต่อโรงเรียนคล้ายคลึงกันมากกว่าต่างกัน พวกที่มี
 สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมอยู่ในระดับสูงและปานกลาง จะมีทัศนคติทางบวก ต่อโรงเรียน
 มากกว่าพวกที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมอยู่ในระดับต่ำ และกลุ่มตัวอย่างหญิงจะมีทัศน
 คติไปในทางบวกมากกว่าชาย แต่กลุ่มตัวอย่างชายมักจะมีทัศนคติต่อโรงเรียนโดยสัมพันธ์เข้ากับ
 เอกลักษณ์แห่งตน (Self-Identity) การศึกษาครั้งนี้สรุปได้ว่าทัศนคติในการเรียนมีความ
 สัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน แต่สถานภาพทางเศรษฐกิจ
 และสังคมต่างกันทำให้คนมีทัศนคติในการเรียนแตกต่างกัน

แม้ว่า ลาเบลล์ (La Belle) จะศึกษาพบว่าทัศนคติในการเรียนมีความสัมพันธ์กันอย่าง
 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน แต่ในปี ค.ศ. ๑๙๗๐ นีล, กิลล์และทิสเมอร์^{๕๓}
 (Neale, Gill and Tismer) ได้ศึกษาพบว่าทัศนคติที่มีต่อวิชาเรียนจะมีความสัมพันธ์
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น ๖ เป็นชาย
 ๑๐๕ คน หญิง ๑๑๐ คน เมื่อเปิดเรียนสัปดาห์แรกให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบ ซีแมนติค
 (The Semantic Differential Instrument) แบบทดสอบสติปัญญา
 (The Lorge Thorndike Intelligence Test-Level II) และแบบทดสอบ
 สัมฤทธิ์ผล (The S.R.A. Achievement Series) และเมื่อสิ้นปีการศึกษา
 ให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ทำแบบทดสอบทัศนคติที่มีต่อวิชาที่เรียน และสัมฤทธิ์ผล

^{๕๓} Daniel C. Neale, Noel Gill and Werner Tismer, "Relationship Between Attitudes Toward School Subject and School Achievement," The Journal of Educational Research, 1970, 63, 232-237.

ทางการเรียนซึ่งมีเนื้อหาคล้ายคลึงกับแบบทดสอบที่ให้ทำในครั้งแรก ผลปรากฏว่าทัศนคติที่มีต่อวิชาเรียนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน สำหรับชาย ทัศนคติที่มีต่อวิชาสังคมศึกษา เลขคณิต และการอ่าน มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($r = .๒๗ - .๓๒$) ทัศนคติที่มีต่อวิชาวิทยาศาสตร์ มีความสัมพันธ์กับผลทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($r = .๑๕$) สำหรับนักเรียนหญิง ทัศนคติในการอ่านเพียงอย่างเดียวที่มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .๒๐$ $p < .๐๕$, $r = .๓๕$ $p < .๐๑$)

และผลการศึกษายังพบว่า ทัศนคติที่มีต่อวิชาเรียนซึ่งวัดโดยแบบ ซีแมนติก (Semantic Differential Instrument) มีบทบาทในการพยากรณ์สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนน้อยมาก นอกจากนั้นยังปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งชายและหญิงมีทัศนคติต่อวิชาที่เรียนไม่ค่อยดีในตอนปลายปีการศึกษา เมื่อเปรียบเทียบกับตอนต้นปีการศึกษา และนักเรียนหญิงมีทัศนคติต่อโรงเรียนมากกว่าชาย

บุคลิกภาพ นิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียน ค.ศ. ๑๙๖๘ ดีไซเดอร์อาโต และโคสกินเน็น^{๔๔} (Desiderato and Koskinen) ศึกษาว่านักเรียนที่มีความวิตกกังวลทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ถ้ามีความวิตกกังวล จะทำให้คะแนนเฉลี่ยสะสมลดลงหรือไม่ และผู้ที่มีความวิตกกังวลต่างกัน จะมีนิสัยในการเรียน และผลการเรียนต่างกันหรือไม่ ผลปรากฏว่า ผู้ที่มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียนแตกต่างกัน จะได้คะแนนเฉลี่ยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หญิงที่มีความกังวลใจต่ำ จะได้คะแนนเฉลี่ยและคะแนนนิสัยในการเรียนดีกว่าพวกความกังวลใจสูง กลุ่มที่ได้คะแนนนิสัยในการเรียนสูงจะได้คะแนนสูงกว่า สรุป

^{๔๔} Otello Desiderato and Patricia Koskinen, "Anxiety, Study Habits and Academic Achievement," The Journal of Counseling Psychology, 1969, 16, 162-165.

ไคววานิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

ค.ศ. ๑๙๗๐ เอ็นทวิสเทิล และ โดโรธี ^{๔๕} (Entwistle and Dorothy)

ได้ศึกษาว่าบุคลิกภาพ วิธีเรียน จะมีความสัมพันธ์หรือไม่กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว จะมีวิธีการเรียนหรือนิสัยในการเรียนและผลการเรียนดีกว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ทั้งสองได้สรุปผลการวิจัยไว้ว่า นิสัยที่เรียนดีจะมีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว มีวิธีการเรียนที่ดี มีแรงจูงใจในการเรียนสูง ตลอดจนมีความมั่นคงทางอารมณ์

ค.ศ. ๑๙๗๑ โคลเวลล์ และ เอ็นทวิสเทิล ^{๔๖} (Cowell and Entwistle)

ได้ศึกษาว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพและทัศนคติในการเรียนต่างกัน จะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่างกันหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชายวิทยาลัยเทคนิคปีที่ ๑ และ ๒ จำนวน ๑๑๗ คน ที่ได้รับการคัดเลือกมาโดยวิธีสุ่ม ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบสติปัญญา (AH4 Group Test of General Intelligence) แบบทดสอบบุคลิกภาพ (Eysenck Personality Inventory Form A) แบบสำรวจนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียน (Brown- Holtzman Survey of Study Habits And Study Attitudes) หากความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบย่อยแต่ละฉบับกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ปรากฏว่านักศึกษามีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว มีทัศนคติในการเรียนดีกว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบอื่น ๆ แต่สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวเมื่อเปรียบ

^{๔๕} N.J. Entwistle and Entwistle, Dorothy, "The Relationship Between Personality, Study Method and Academic Performance," The British Journal of Educational Psychology, 1970, 40, 132-143.

^{๔๖} M.D. Cowell, N.J. Entwistle, "The Relationship Between Personality, Study Attitudes and Academic Achievement In a Technical College," The British Journal of Educational Psychology, 1971, 41, 85-89

เทียบกับผู้ที่ไม่มีคุณลักษณะแบบอื่นใดก็ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แบบสำรวจย่อยแต่ละฉบับของแบบสำรวจนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับสัมฤทธิผลทางการเรียน แต่มีความสัมพันธ์ในทางลบกับมิติทางด้านคุณลักษณะ

เกี่ยวกับการปรับปรุงนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียน ค.ศ. ๑๙๖๗
ฮาซลามและบราวน์^{๕๑} (Haslam and Brown) ได้ศึกษาว่าการสอนทักษะการเรียน
อย่างมีระบบระเบียบจะช่วยให้นักเรียนมีนิสัยในการเรียนและสัมฤทธิผลทางการเรียนดีขึ้น
หรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน ๙๘ คนที่เรียนใน
โรงเรียนไฮแลนด์ แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ให้กลุ่มทดลองเรียน
วิชา " การเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ " (The Brown-Holtzman Effective Study
Course) กลุ่มควบคุมไม่ให้เรียนวิชาดังกล่าว ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสำรวจนิสัยในการ
เรียนและทัศนคติในการเรียน (Brown-Holtzman Survey of Study Habits
and Attitudes) ทั้งก่อนและหลังเรียนวิชา (The Brown-Holtzman
Effective Study Course) เพื่อดูว่า ในกลุ่มทดลองมีการเปลี่ยนแปลงทักษะการ
เรียนหรือไม่ ผลจากการเปรียบเทียบนักเรียนในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองโดยดูคะแนนเรียน
และคะแนนจากแบบทดสอบการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ (The Effective Study
Test) ปรากฏว่า กลุ่มทดลองได้คะแนนเรียนและคะแนนจากแบบทดสอบดังกล่าวสูงขึ้นอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าความรู้เกี่ยวกับทักษะการเรียนที่ให้แก่มูลตัวอย่างไม่เพียงจะทำให้
ให้กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับการเรียนที่มีประสิทธิภาพ หากแต่ยังช่วยปรับปรุงนิสัยในการ
เรียนและทัศนคติในการเรียน ตลอดจนสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนให้ดีขึ้นด้วย

^{๕๑} Warren L. Haslam and William F. Brown, "Effective of Study Skill Instruction For High School Sophomores," The Journal of Educational Psychology, 1968, 59, 223 - 226.

ค.ศ. ๑๙๗๐ ฟิลลิปส์ (Phillips) ได้ศึกษาการสอน ๓ แบบ เพื่อดูว่าการสอนแบบไหนที่ช่วยทำให้ความสามารถในการอ่าน นิสัยในการเรียน และคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนดีขึ้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตปีที่ ๑ ที่กำลังเรียนที่มหาวิทยาลัยนอร์ธคาโรไลนา เป็นชาย ๘๖ คน หญิง ๘๖ คน ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบการอ่าน (The Davis Reading Test-Form IA) แบบสำรวจนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียน (The Brown Holtzman Survey of Study Habits and Attitudes, - Form C)

และแบบสำรวจทัศนคติในการอ่าน (The Peifer Reading Attitudes Inventory) แล้วแบ่งกลุ่มตัวอย่าง เป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มทดลองแบ่งเป็น ๓ กลุ่ม แต่ละกลุ่มสอนด้วยวิธีที่แตกต่างกัน คือสอนแบบมีครูเป็นผู้นำ แบบเรียนด้วยตนเอง และแบบใช้สื่อทัศนอุปกรณ์ กลุ่มควบคุมไม่มีการสอน หลังจากสอนด้วยวิธีที่ต่างกันแล้ว นำแบบทดสอบชุดเดียวกันกับที่เคยทดสอบก่อนมีการสอนมาให้กลุ่มตัวอย่างทำอีกครั้งหนึ่ง สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนได้จากคะแนนเฉลี่ยในภาคต้นและภาคปลาย ผลการทดลองปรากฏว่า

๑. รัศมีและอัตราความเข้าใจในการอ่านทั้งของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองไม่ดีขึ้น
๒. คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองแตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
๓. ทัศนคติในการเรียน และนิสัยในการเรียน จะดีขึ้นหรือลดลงเป็นผลของการสอนด้วยวิธีที่แตกต่างกัน ปรากฏว่า กลุ่มทดลองที่สอนแบบให้เรียนด้วยตนเอง จะมีนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียน ดีกว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนแบบ

George Oliver Phillips, "The Relative Effectiveness of Three Instructional Approach Upon The Reading, Study Habits & Attitudes and Academic Performance of Disadvantaged Black College Freshmen," Dissertation Abstracts International, September 1970, 31, p.1084A.

มีครูเป็นผู้นำ แบบใช้โสตทัศนอุปกรณ์ และดีกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งไม่มีการสอนด้วย

ก.ศ.๑๔๗๐ โลธและอเล็กซาคอส^{๔๔} (Light and Alexakos) ได้ศึกษาว่า การแนะแนวเป็นรายบุคคลและเป็นหมู่ ช่วยปรับปรุงนิสัยในการเรียนหรือไม่ โดยศึกษากับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา จำนวน ๓๐ คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น ๓ กลุ่ม กลุ่มที่ ๑ และ ๒ เป็นกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการแนะแนวเป็นรายบุคคลและเป็นหมู่ กลุ่ม ๓ เป็นกลุ่มควบคุมไม่หาค่าปรึกษาแนะแนว ก่อนและหลังหาค่าปรึกษาแนะแนวแต่ละกลุ่มตัวอย่าง ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสำรวจนิสัยในการเรียนของ เรนน์ (Wrenn's Inventory of Study Habits) แล้ววิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีทดสอบค่าที (t-test) และวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) ผลการศึกษาปรากฏว่า

๑. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการปรึกษาแนะแนวทั้งเป็นรายบุคคลและเป็นหมู่ มีนิสัยในการเรียนดีขึ้นที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑

๒. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการแนะแนวเป็นรายบุคคลจะได้คะแนนวิชาภาษาอังกฤษดีขึ้นที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕

๓. กลุ่มควบคุมจะได้คะแนนวิชาเรขาคณิตลดลงที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑

๔. ครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษและวิทยาศาสตร์ ประเมินว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการปรึกษาแนะแนวเป็นรายบุคคลและเป็นหมู่ มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในด้านบวก ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕

๕. ครูที่สอนวิชาเรขาคณิต ประเมินว่ากลุ่มควบคุมมีการเปลี่ยนแปลงไปในด้านลบที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑

^{๔๔}

Louise L. Light and C.E. Alexakos, "Effect of Individual and Group Counseling on Study Habits," The Journal of Educational Research, July - August 1970, 450-455.

๖. ครูที่สอนวิชาสังคมศึกษา ประเมินว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับคำปรึกษาแนะแนว เป็นหมู่ มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางบวก ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕

ค.ศ. ๑๙๗๑ ปริกก, โทซีและมอร์เลย์ (Briggs, Tosi & Morley) ได้ศึกษาและทดลองให้เห็นว่า นิสัยในการเรียนเป็นสิ่งที่เราสามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ โดยการ ใช้ชบวนการบางอย่างที่สร้างขึ้นเพื่อลดความไม่พอใจเกี่ยวกับสภาพการเรียน และสอนเทคนิคการเรียน (The Robinson SQ3R) ให้แก่นิสิตลองศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตปีที่ ๑ จำนวน ๒๐ คน ซึ่งคัดเลือกมาจากนิสิตลองศึกษาโดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่าง แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มควบคุมและทดลองในกลุ่มทดลองสร้างชบวนการบางอย่างเพื่อให้ นิสิตพอใจกับสภาพการเรียน และสอนเทคนิคการเรียนให้เป็นเวลา ๕ สัปดาห์ ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองจะมีคะแนนเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม และคะแนนของกลุ่มควบคุมและทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงให้เห็นว่านิสิตลองศึกษา มีนิสัยในการเรียนที่ดี ซึ่งถ้าได้รับการปรับปรุงแก้ไขจะทำให้ผลการเรียนดีขึ้นไม่มากนัก

✓ ควบคุมเหตุที่นิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจใคร่จะศึกษาว่า นิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนมีส่วนส่งเสริมหรือชักขวางการเรียนนอกเหนือจากองค์ประกอบทางสติปัญญาหรือไม่ นักเรียนชายและหญิงที่เรียนแผนกวิทยาศาสตร์และแผนกศิลป์ มีนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนแตกต่างหรือคล้ายคลึงกันอย่างไร ผลการศึกษานี้จะช่วยให้เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ทัศนคติในการเรียน และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงนิสัยในการเรียนและ

Richard D. Briggs, Donald J. Tosi and Rosemary, M. Morley, "Study Habits Modification and Its Effect on Academic Performance: A Behavioral Approach," Journal of Educational Research, 1971, 64, 347 - 350.

ทัศนคติในการเรียนของนักเรียนให้ดีขึ้น เพื่อช่วยให้นักเรียนมีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูงขึ้น และช่วยลดปัญหาความสูญเปล่าทางการศึกษาซึ่งเป็นปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งของประเทศไทย ในปัจจุบันนี้ให้น้อยลง

ความมุ่งหมายทั่วไป

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ทัศนคติในการเรียน กับสัมฤทธิผลทางการเรียน และเปรียบเทียบนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ในจังหวัดพระนคร

ความมุ่งหมายเฉพาะ

๑. ศึกษาความสัมพันธ์

๑.๑ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ทัศนคติในการเรียน กับสัมฤทธิผลทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

๑.๒ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ทัศนคติในการเรียน กับสัมฤทธิผลทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามแผนกวิชา

๑.๓ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ทัศนคติในการเรียน กับสัมฤทธิผลทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

๑.๔ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ทัศนคติในการเรียน กับสัมฤทธิผลทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศและแผนกวิชา

๒. ศึกษาความแตกต่าง

๒.๑ ศึกษาเปรียบเทียบนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูงกับต่ำ

๒.๒ ศึกษาเปรียบเทียบนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง
แผนกวิทยาศาสตร์ กับ แผนกศิลป์

๒.๓ ศึกษาเปรียบเทียบนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง
ชาย กับ หญิง

๒.๔ ศึกษาเปรียบเทียบนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง
นักเรียนชาย กับ นักเรียนหญิงแผนกวิทยาศาสตร์

๒.๕ ศึกษาเปรียบเทียบนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง
นักเรียนชาย กับ นักเรียนหญิงแผนกศิลป์

๒.๖ ศึกษาเปรียบเทียบนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง
นักเรียนหญิงแผนกวิทยาศาสตร์ กับ นักเรียนหญิงแผนกศิลป์

๒.๗ ศึกษาเปรียบเทียบนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง
นักเรียนหญิงแผนกวิทยาศาสตร์ กับ นักเรียนชายแผนกศิลป์

๒.๘ ศึกษาเปรียบเทียบนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง
นักเรียนชายแผนกวิทยาศาสตร์ กับ นักเรียนหญิงแผนกศิลป์

๒.๙ ศึกษาเปรียบเทียบนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง
นักเรียนชายแผนกวิทยาศาสตร์ กับ นักเรียนชายแผนกศิลป์

สมมุติฐานของการวิจัย

๑. นิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนน่าจะมีความสัมพันธ์ในทางบวก กับ
สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และนิสัยในการเรียนน่าจะมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับทัศนคติในการเรียน

๒. ผู้ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงน่าจะมีนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนดีกว่า
ผู้ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ

๓. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงน่าจะมีนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียน
ไม่แตกต่างกัน

๔. นักเรียนแผนกวิทยาศาสตร์และแผนกศิลป์น่าจะมีนิสัยในการเรียนและทัศนคติใน
การเรียนไม่แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาจะจำกัดตัวแปรไว้เพียง ๕ อย่างคือ

๑. สัมฤทธิ์ผลในการเรียน
๒. นิสัยในการเรียน
๓. ทักษะในการเรียน
๔. เพศ
๕. แผนกวิชา

ในการศึกษาค้างนี้ที่จะศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียนที่ทัศนคติในการเรียน กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร

ความจำกัดของการวิจัย

๑. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสำรวจ ซึ่งไม่สามารถที่จะวัดความจริงใจของผู้ตอบได้ จึงถือว่า คำตอบที่ได้รับเป็นคำตอบที่เป็นจริงของผู้ตอบ
๒. คำนวณสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ไม่ได้ควบคุมตัวแปรบางประการ เช่น ระดับสติปัญญา วิธีสอนของครู และอื่น ๆ แต่ใช้คะแนนสอบปลายปีของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ เป็นเกณฑ์แต่ประการเดียว
๓. การนำเอาผลการวิจัยไปใช้กับกลุ่มประชากรอื่น อาจได้ผลที่แตกต่างไปจากการวิจัยนี้ เนื่องจากลักษณะของตัวอย่างประชากรที่แตกต่างกัน

ความเชื่อเบื้องต้น

ผู้วิจัยมีความเชื่อว่า

๑. ขอสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ของกรมวิสามัญศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ เป็นข้อสอบที่สามารถวัดสัมฤทธิผลทางการเรียนได้

๒. นอกจากระดับสติปัญญาแล้ว ยังมีนิสัยในการเรียน ทักษะคติในการเรียน ที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการเรียนของนักเรียน

๓. แบบสำรวจนิสัยในการเรียนและทักษะคติในการเรียนมีความเที่ยงตรง (Validity) และวัดองค์ประกอบที่ต่อการศึกษาได้ตามวัตถุประสงค์

๔. กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้เป็นตัวแทนที่จะอธิบายผลของข้อมูลภายในขอบเขตของการวิจัยที่กล่าวไว้แล้ว

๕. ตัวอย่างประชากรอยู่ในสภาพปกติที่จะบอกข้อเท็จจริงตามที่เป็นจริงของตนได้

คำจำกัดความเฉพาะ

สัมฤทธิผลทางการเรียน หมายถึง ผลการสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของกรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา ๒๕๑๓

นักเรียนที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูง หมายถึง นักเรียนที่ได้รับคะแนนรวมจากการสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ ๗๕ ขึ้นไป

นักเรียนที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนต่ำ หมายถึง นักเรียนที่ได้คะแนนรวมจากการสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ ๒๕ ลงมา

นิสัยในการเรียน หมายถึง ทักษะการเรียนที่ได้รับการฝึกฝนเป็นประจำ จนกลายเป็นนิสัย โดยเฉพาะวิธีการทำงานและการใช้เวลาในการเรียนอย่างเหมาะสม

✓ ทักษะคติในการเรียน หมายถึง ความรู้สึกที่มีต่อการเรียน โดยเฉพาะความรู้สึกที่ดีที่มีต่อครู และการยอมรับคุณค่าของการศึกษา

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัยครั้งนี้

๑. ช่วยให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ทักษะคติในการเรียน กับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชายและหญิงที่เรียนแผนกวิทยาศาสตร์และศิลป์

๒. ช่วยให้ทราบว่า นักเรียนที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูงและต่ำมีนิสัยในการเรียนและทักษะคติในการเรียนต่างกันหรือไม่

๓. ช่วยให้ทราบว่า เพศ และแผนกวิชาจะมีผลต่อนิสัยในการเรียนและทักษะคติในการเรียนหรือไม่

๔. อาจจะเป็นประโยชน์ต่อบิดามารดา ครู และโรงเรียนที่จะร่วมมือกัน สร้างเสริมให้เด็กมีนิสัยในการเรียน และทักษะคติในการเรียนที่ดี และช่วยให้เด็กเข้าใจว่านิสัยในการเรียน และทักษะคติในการเรียนที่ดี เหมาะสม จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนมาก

๕. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาเกี่ยวกับนิสัยในการเรียน และทักษะคติในการเรียนให้กว้างขวางต่อไป